

PRADÁVNĚ TAJEMSTVÍ VIKINGŮ

Janina Ramirezová
Ilustrace David Wyatt

ZÁHADA RUN

bambóok

PRADÁVNÉ TAJEMSTVÍ VIKINGŮ

Janina Ramirezová
Ilustrace David Wyatt

ZÁHADA RUN

KILSGARD

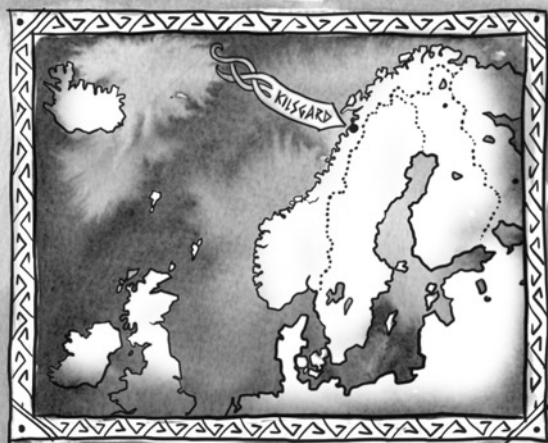
směrem
k severní
Anglii

Trpasličí
prst

Obrův
prst

Kilsgard

Seznamte se s postavami

Alva

Fenrir

Hraf

Strýček Magnus

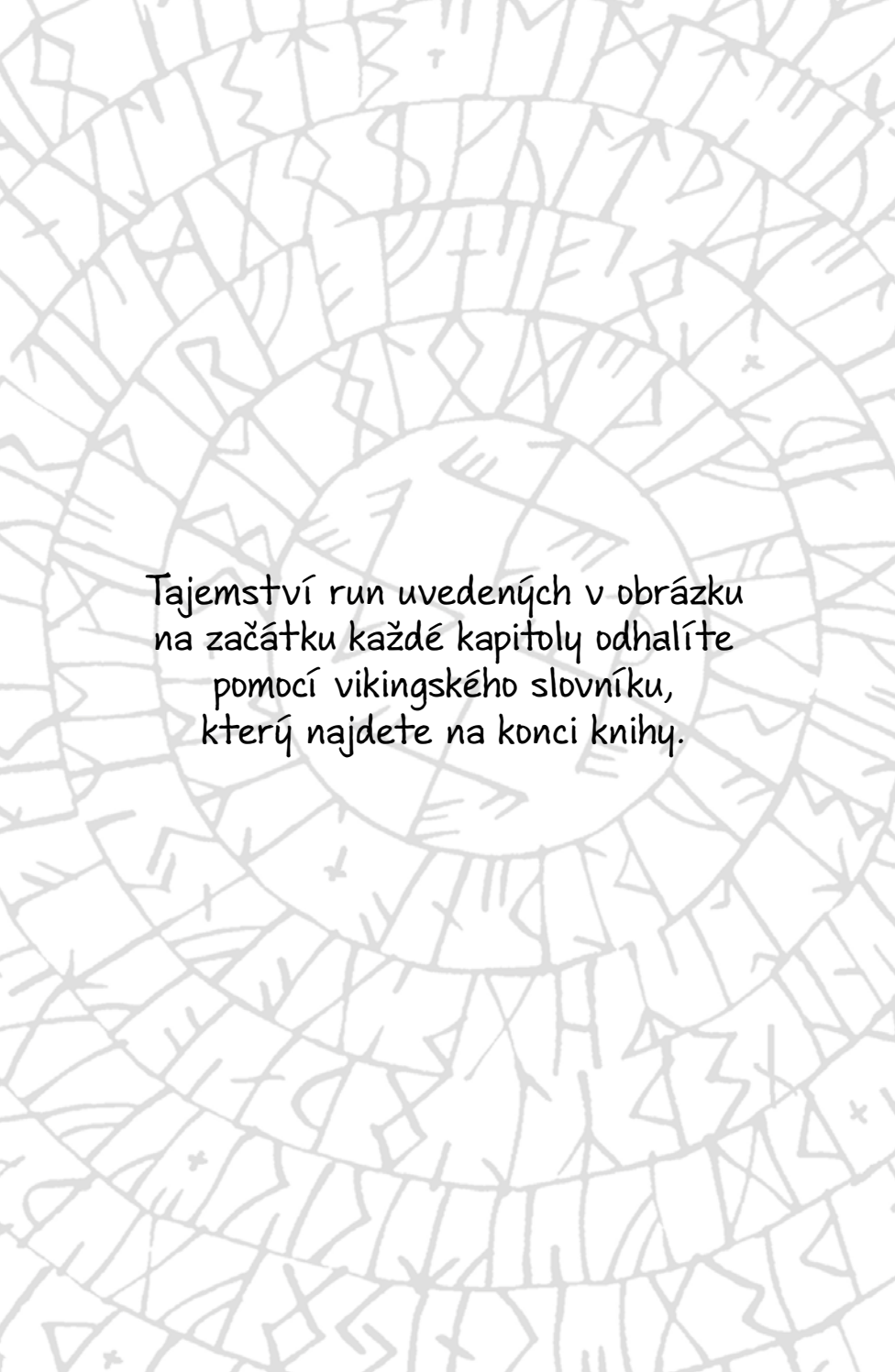

Brianna

Sigrunn

Věnováno mladým myslím, které
naplňují tu moji, Kubovi a Kamě. Naše
společná cesta bude plná dobrodružství.

Tajemství run uvedených v obrázku
na začátku každé kapitoly odhalíte
pomocí vikingského slovníku,
který najdete na konci knihy.

Hledání obrovského pokladu

Alva utíkala. Běžela tak rychle, až jí vítr hvízdal v uších a copánky v zářivě rudých vlasech jí šlehalý do obličeje. Byla jako vlk. Byla silná a pohybovala se nesmírně potichu. Před ní se z těžké mlhy tyčila nejvyšší hora Kilsgardu, Obrův prst. Vlevo od ní se ostré útesy natahovaly nad propast, kterou se hnala divoká černá řeka. Její vody s úpěním narážely do kamenů v korytě. Alva byla rychlejší než zurčící voda. Byla dokonce rychlejší než sám vítr. Ale jediný chybný krok a stala by se větrem a vodou. Nesmí zaváhat. Nesmí upadnout.

Jak podrážkami svých bot drtila lesní půdu, ostré větve se jí zařezávaly do holé kůže na nohou. Na bolest ale neměla čas. Teď potřebovala

všechn um štítonošky. Musí sledovat a vidět vše, musí být na vše připravena. Její mazlíček, vlk Fenrir, běžel před ní, objevoval se a znovu mizel z jejího dohledu. Tlapkami neslyšně dusal listím a stříbrná srst se mu tu a tam zaleskla v měsíčním světle. Cítil stopu. Vedl ji, kam potřebovala.

Alva se odrazila, aby přeskočila kámen s vět-
ví, ale les jí v tu chvíli ukázal odvrácenou tvář.
Chodidlem se zahákla o kořen a čas se zpoma-
lil. Nezadržitelně se kutálela k hraně útesu.
Ohlušující řev řeky jí naplnil uši a srdce bilo tak,
až jí naráželo o žebra. Viděla, jak se po ní natahu-
jí zubaté čelisti temné řeky. Černý Obrův prst se
nad ní vzpínal ve chvíli, kdy se zřítíla.

Buch, buch, buch.

Alva se prudce posadila na svém slamníku. Nebyla ve vodě. Byla doma. Tělo měla pokryté tenkou vrstvičkou potu. Oheň stále ještě žhnul oranžovou září a rodina se neklidně probouzela, vyrušena hlasitým bušením na dveře.

„U Tórových kostí!“ hartusil strýček Magnus, zatímco malý bratříček, Ivan, začal vrískat, protože i jeho rámus vzbudil. Brianna, Alvina matka, vzala plačícího chlapce do náručí, aby ho utišila.

„U všech bohů, co chcete?“ burácel nevrle Magnus, když si přes holá ramena přehazoval vlněný plášť. Alva v matném světle zahlédla jeho záda pokrytá starými jizvami, ale rychle odvrátila oči a přitiskla se k matce. Ta ji objala svými dlouhými bledými pažemi.

„Magnusi!“ Přes mohutné dřevěné dveře k nim pronikl hluboký hlas. „V síni se právě odehrává velké shromáždění! Jarl Erik říká, že tě potřebujeme.“

„Kolik je hodin?“ otázal se Magnus, když otevíral dveře. Za nimi stáli dva karlové ozbrojení meči. „A proč přicházíte do mého domu se zbraněmi v rukách?“

„Odpusť, ale ve vzduchu je nebezpečí. Vše se dozvíš, hned jak přijdeš do síně na shromáždění.“

Je nad ránem, hodina mezi nocí a rozbřeskem.“ Jeden z mladíků strčil svou vousatou tvář do místnosti a podíval se na Alvu, Briannu a Ivana, jak se k sobě choulí. „Omlouvám se, že jsme vás všechny vzbudili. Potřebujeme Magnuse, ale není se čeho obávat. Můžete jít znovu spát.“ Alva, poplašená nejen svým snem, ale i pohledem na ozbrojené muže v bezpečí svého domova, ho vyděšeně sledovala. Ještě těsněji se přimkla ke své matce a přirývku si přivinula blíže k tělu.

Magnusovi neunikl vážný výraz obou vojáků. Přešel ke svým botám a začal si je obouvat. „Vezmu s sebou ptáka, mohl by se hodit.“ Opatrně zvedl svého ochočeného havrana Hrafa z bidýlka u dveří a posadil si ho jemně na rameno. Hraf se načepýřil a ospale zakrákoral. Alva pocítila záchvěv žárlivosti. Venku byla možná zima a tma, ale moc ráda by šla se strýčkem, aby zjistila, co se ve velké síni děje.

„Zatím není čas vstávat,“ řekl strýc jemně. „Vytři se potřebujete ještě vyspat, protože ten raubíř Ivan bude za chvíli chtít svou snídani.“ Jako by četl Alvě myšlenky, podíval se jí přímo do očí a dodal: „Všichni tři běžte ještě spát.“ Pak něco zamručel k oběma mladíkům a zavřel za sebou dveře. Jeho hlas se pomalu vzdaloval.

„Magnus má pravdu,“ pronesla Brianna, pevně svou dceru objala a zatlačila ji zpět do slavníku. „Musíme se vyspat. Potřebuji, abys pro mě zítra zařídila několik moc důležitých věcí. Zabavit tady toho také nebude nic jednoduchého,“ ukázala směrem k Ivanově zrzavé hlavičce. Alvin bratříček už zase spal. Brianna se kolem něj schoulila do klubíčka.

Na rodinu padl klid a Briannino tiché pochrupování brzy doplnilo to Ivanovo. Ale Alva byla vzhůru. Noční můra se jí vryla do paměti a srdce v hrudi jí stále tlouklo příliš rychle. Viděla svou vlastní smrt? Co když jí bohové seslali varování? Ležela nehybně, s očima zavřenýma, a ve tmě si představovala, že je havranem kroužícím nad Kilsgardem, že nahlíží do velké síně, aby uviděla strýce, jak hovoří s Jarlem.

Z výrazu těch dvou mladých karlů bylo jasné, že přinesli zprávu o velkém nebezpečí a nějaké pohromě. V Kilsgardu se dělo něco vážného a ona začala přemýšlet nad tím, co by to mohlo být. Útočil na ně někdo? Stalo se něco Jarlovi? Soslali jim bohové nějaké znamení? Věděla, že nesmí podlehnout pokušení, ale tolik chtěla vědět, o čem se ve velké síni mluví. Matka by se moc zlobila, kdyby se vzbudila a Alva byla pryč. Ale to musela risknout. Rozhodla

se následovat Magnuse a zjistit, co se děje. To přeci vyšetřovatelé dělají, vyšetřují.

Pomalu se začala sunout po matraci a sláma v ní praskala a šustila. Alva zatajila dech, ale matka s bratříčkem dál klidně pochrupevali. Došla si pro svůj plášť, pečlivě se do něj zabalila a obula si boty. Tichounce přešla místnost. Cestou se opatrně vyhýbala prknům, o kterých věděla, že skřípou. Nakoukla pod stůl, kde na tlusté dece tvrdě spal její vlk Fenrir. Přitiskla mu nos na čumák a zašeptala: „Fene.“

Jeho víčka se okamžitě otevřela a odhalila dvě černočerné zorničky ohraničené blankytně modrými prstenci. Jakmile si Fenrir uvědomil, že je to Alva, začal nadšeně tlouct ocasem o podlahu.

„Šššš!“ pokusila se ho utišit a přitiskla mu vrtící ocas rukou k zemi. „Půjdeš se mnou, ty ťuňťo.“ Alva se narovnala a Fenrir ji následoval ke dveřím. Tiše přitom našlapoval.

Dveře záúpěly, když je otevřela. Alva zatajila dech a otočila se, aby zkontrolovala, jestli si toho někdo všiml. Uviděla Ivanova otevřená očka, jak ji sledují závojem matčiných kaštanových vlasů.

„Spinkej, Ivane,“ zašeptala. Ještě chvíli ji pozoroval, pak oči zavřel. Strachem jí tuhla krev v žilách, když se protahovala dveřmi. Ocitla se

v mrazivé noci. Fenrir si nespokojeně odfrkl, aby dal najevo, že se mu venku také nelíbí.

„Tak pojd', Fene,“ pobídla ho a vyrazila k velké síni. Slabounký svit srpku měsíce odhaloval sotva obrysy domů, ale na cestu vidět nepotřebovala. V městečku žila od malička, znala každou jeho uličku, zákoutí i obyvatele a věděla o všem co se v Kilsgardu dělo. Dala si na tom záležet. Ať šlo o ztracenou slepici, rozbitý plot, hádku kvůli nějaké platbě nebo tajný vzkaz mezi milenci, Alva viděla všechno.

Její neustálý hlad po řešení záhad byl přiživován strýcem. Magnus procestoval svět a s každou ze svých čtyřiceti zim byl moudřejší. Věděl toho opravdu hodně o mnohém a informace uměl rozlousknout jako myška oříšek. O něčem ale věděla mnohem víc než on – o Kilsgradu a o tom, co se v něm dělo. Nikdo si jí nevšímal, když se schovávala za křoví nebo někam nakukovala škvírou. Znala všechny obyvatele skrz naskrz. Takže rozhodně to byla právě ona, kdo by měl vědět, co se děje ve velké síni, že ano.

Velká síň, toto městečko a lidé v něm, to byl celý Alvin svět, a podle ní dokonalý. Kilsgard měl svůj vlastní přístav, do kterého se vešlo až dvacet lodí, které tu bývaly, když se vikingští muži

připravovali vyplout na výpravu. Místní chatrče byly pohodlné a bylo v nich teplo i v těch nejkruťjších zimních měsících. Dvorky, s jejich štěbetáním drůbeže a kníkaním prasat, k sobě přiléhaly, takže Alvě stačilo přeskočit plot a mohla na návštěvu k přátelům nebo se vydat do lesa za dobrodružstvím. Všichni říkali, že ji její neukojitelná touha po dobrodružství jednou přivede do maléru. Často říkali, že ji sudičky nebudou chránit navždy.

Všichni vesničané spali a jediné světlo poblikávalo z velké síně – Meginsalru. Byl to domov Jarla Erika, potomka samotných praotců, jehož kořeny sahaly až k samotnému Odinoi. Jeho ohniště bylo srdcem Kilsgardu.

I když byla hluboká noc, Meginsalr se hemžil lidmi.

Jak se Alva přibližovala, uslyšela zvukný hlas svého strýce. Tichoulince se přikradla ke dveřím a přitiskla na ně ucho. Zvuky, které se ozývaly zevnitř, byly naprosto jasné a Alva si rychle uvědomila, že uvnitř jsou shromážděni všichni svobodní muži Kilsgardu. To nevěstilo nic dobrého, protože to znamenalo, že ať se dělo, co se dělo, týkalo se to celé vesnice.

„Nerozumím, co mi tu říkáš, Eriku!“ zahřímal Magnus. „Je to neuvěřitelný příběh. Je v něm příliš

mnoho nejasností, a jestli to mám vyšetřit, potřebuju znát všechny dostupné informace. Nech mě, ať si s tím mužem sám promluvím, abych zjistil, co se dnes v noci stalo. Zním jazyk, kterým mluví.“ Pak i přes zvuky ze síně Alva uslyšela proud podivných cizích slov. Hlas, který je pronášel, byl tichý a nervózní.

„Říká nesmysly,“ ozval se jeden z karlů. „Vůbec mu nerozumíme.“

„Mluví řečí lidí za mořem,“ vysvětlil mu Magnus. „Je to angličtina. Na svých cestách jsem pochytil dost, abych mohl překládat, co říká. Ale musíte být potichu, protože se vás bojí a není vůbec jednoduché rozluštit jeho příběh.“

Alva uslyšela vrzání lavic, jak se Vikingové usazovali, aby si vyslechli vyprávění. Alvě se rozbušilo srdce. Uslyší muže, jak mluví jazykem Angličanů. Magnus znovu promluvil: „Přiveďte toho mnicha.“

Ozval se nějaký hlas: „Co je mnich?“

„Řekl jsem žádné vyrušování!“ ozval se nabroušeně Magnus. „Jste ve společnosti mnicha. Tento muž jedním je. Podívejte se na jeho oděv a vlasy.“ Alva proklínala tlusté dřevo dveří, které jí bránilo ve výhledu na toho fascinujícího člověka ze zámorí. Magnus pokračoval: „Angličané

uctívají jen jednoho boha, ne mnoho. Nemají věštce, ale kněze, kteří mluví k lidem. Pak mají další skupiny svatých mužů a žen, které se zavírají do posvátných budov a celý den se modlí. Těm se říká mniši a tento je jeden z nich. Teď se utište, ať můžeme vyslechnout jeho vyprávění.“

Ozval se jiný, úzkostlivý a tichý hlas. Mluvil verzí Alvina vlastního jazyka, který ale zněl jaksi volněji. Pozorně poslouchala. Severština, kterou mluvili její lidé, byla hodně podobná, ale její slova byla delší, kulatější a jemnější. Jak mnich mluvil, Magnus tlumočil jeho věty ostatním v síni.

„Cizinec říká, že se jmenuje Edmund a je z kláštera Lindisfarne v království Severní Umbrie na pobřeží Severního moře. V klášteře žije jako mnich od doby, kdy tam přišel jako malý chlapec. Bylo mu tehdy osm zim. Ve zdech kláštera strávil patnáct let.“

Alva už slyšela o Lindisfarne mnoho příběhů. Zнала je jak od otce, tak od strýce. Při té zmínce jí přeběhl mráz po zádech. Z lavic zakřičel jeden z karlů: „Lindisfarne! Ten nemožný malý ostrůvek na severním pobřeží území Angličanů? Dobře si pamatuju naši výpravu na ten ostrov. Pověsti o tamním bohatství vůbec nebyly pravdivé a ti slaboši, kteří tam žijí, ani nepozvedli zbraň

na obranu své půdy. Jestli patří k nim, k našim slabým nepřátelům, proč ho máme poslouchat?“

Magnus karla rozčileně okřikl: „Copak vy Seveřani neznáte nic jiného než jen zvuk vlastních hlasů? Poslouchejte, přišel z naší hory a vypráví příběh spojený s naší vsí. Měli bychom zjistit víc.“ Opět promluvil na mnicha a začal znovu překládat. „Říká, že vážil dlouhou, nebezpečnou cestu do Kilsgardu, aby našel poklad nepopsatelné hodnoty. Se společníkem, anglickým válečníkem jménem Wiglaf z Bamburghu, sledovali stopy vyryté na záhadném kostěném pouzdru, které našli na svých cestách.“

Fenrir, krčící se u Alviných nohou, hlasitě zafuněl. Jemně ho utišila a znovu přitiskla ucho na chladné dřevo ve snaze zaslechnout co nejvíc o té záhadné bedýnce.

„Mnich říká, že skříňka byla pokryta symboly, které se jim nedařilo rozluštit. Muž, od kterého ji získali, byl jeden opilec z naší země. Ten muž z Kilsgardu blábolil o tom, že runy vedou k lindisfarneskému ztracenému pokladu. Přivedlo je to sem, ale dál se nedostali, protože nedokázali rozluštit všechny znaky.“

„Je to blázen!“ vykřikl najednou další z mužů. „Záhadná truhlička byla nalezena za mořem,

ale poklad hledají tady? O všech pokladech v Kilsgardu přeci víme, vždyť jsme jich většinu přivezli z válečných výprav sem do Jarlovy síně. Je to celé nesmysl. A kdo má být ten opilec z naší země? A proč by sem ten mnich a jeho společník cestovali kvůli nějakým runám?“

„Zatím neznám všechny odpovědi, Elufe,“ odvětil hodně otráveně Magnus. Alva se obrnila. Už dávno se naučila neklást Magnusovi otázky uprostřed jeho vyšetřování. „Když mě budete pořád přerušovat, nikdy tu záhadu nerozlušíme.“ Pak se znovu obrátil k mnichovi s prosbou, aby pokračoval ve vyprávění. „Říká, že se se svým společníkem Wiglafem utábořili na mýtině pod Obrovým prstem, ale když v noci spali, někdo je napadl. Mnich sledoval, jak postava v kápi udeřila jeho přítele po hlavě, odvěkla ho ke koni a odvezla pryč. Sám a vyděšený tedy přišel do domova svého nepřítele v naději, že přítele zachrání. O tom všem mnich mluví upřímně,“ doplnil Magnus.

Alva se otrásla, když hlasy jejího strýce a cizince společně utichly. Ten příběh byl fascinující! Tajná skříňka pokrytá kódy, které bylo třeba rozluštit. Poutníci plavící se přes moře, aby našli skryté poklady. Tajemná postava, která zaútočila

a odvedla muže z tábora. Bylo to jako příběh z Alviných snů, ale teď se odehrával přímo před ní. Celá se chvěla vzrušením a strachem.

Uvnitř se ozval další hlas: „Proč bychom na toho Angličana měli plýtvat svým časem?“

Magnus mu vztekle odpověděl: „Copak nevidíte, jak je to důležité? Na naší hoře zmizel člověk. Napadli ho a unesli. A to znamená, že se v okolí Kilsgardu pohybuje únosce a dost možná i vrah. Musíme chránit naše lidi, a abychom to mohli udělat, musíme rozplést tento příběh.“

„Ha, ha!“ pomyslela si Alva. „Jsem přesně ten člověk, který tu záhadu rozluští. Magnus bude dnes určitě potřebovat mou pomoc!“

Magnus na druhé straně dubové zdi znovu promluvil. „Jarle Eriku, musíme se k mnichovi chovat jako k hostovi této síně. Napadli jsme jeho lidi na výpravě a chtělo to od něj hodně odvahy přijít sem uprostřed noci. Měli bychom se mu postarat o bezpečný nocleh mimo síň, protože nebude chtít spát na stejném místě jako naši muži.“

Alva uslyšela známý vřelý hlas Jarla Erika. „Magnusi, na podobná vyšetřování jsi ten nejlepší. Vezmi si dva mé karly, aby vás s mnichem doprovodili na místo, kde podle něj došlo k útoku. Tam můžeš ověřit pravdivost jeho slov.“ V síni to

zahučelo. Alva dobře věděla, že se mužům nebude líbit další výsada, které se Magnusovi od Jarla dostalo.

Hovor se stočil k debatě o tom, kde by měl mnich spát, kdo by měl zaručit jeho práva a kdo půjde s Magnusem. Alva odstoupila ode dveří. V hlavě si rychle probírala všechno, co mnich řekl. Věděla, že by se měla proplížit zpět do postele. Matka byla tak unavená proto, že Ivana zasáhl šíp elfů a několik posledních nocí křičel bolestí. Měla by udělat správnou věc a za rozbřesku být připravena matce pomoci. Ale pak Alva uviděla u vstupu do síně ležet mnichův cestovní plášť a v mysli se jí zrodil plán. Ta záhada byla příliš lákavá.

Pomůže strýčkovi rozplést cizincův příběh. Magnus příliš dlouho mluvil o tom, jak by se měli o návštěvníka postarat. Musela si pospíšet. Když nebudou jednat rychle, stopy by mohly vychladnout. Copak jí to neříkal právě její strýc? Zvedla mnichův plášť a strčila ho Fenrirovi pod čumák.

„Hledej,“ přikázala a stříbrný vlk okamžitě vyrazil. Vedl ji hluboko do lesů. Hlavní bránu nikdo nehlídal, protože se všichni muži shromáždili kvůli cizinci ve velké síni. Podél řeky vedla dlouhá pěší stezka. Po několika stech krocích se

rozdvojovala. Jedna její část směřovala na sever, druhá se vinula k Obrovu prstu.

V měsíčním světle vypadala hora tichá a zadumaná. Měla hodně nálad a Alva je znala všechny. Na dívku svého věku strávila až moc času zkoumáním jejích kamenů a průrev. Za svých dvanáct zim se sem opakovaně vracela a pokoušela se najít důkazy příběhů, které si vyprávěl její lid o Velké bitvě z dob, kdy obři a trpaslíci tesali zdejší krajinu.

Ráda by těmto mýtům věřila, ale její bystré oči nenašly jediný důkaz, že by na úpatí hory někdy spočinulo tisíce těl. Alva totiž raději věřila tomu, co sama viděla, než tomu, co slyšela vyprávět. V poslední době ji ale hora lákala ještě něčím jiným – vzpomínkami na otce. Právě sem spolu chodili, než odjel. Jako by mu tady byla blíž. Hora jí navíc dávala trochu volnosti od napjaté atmosféry doma.

Alva běžela strmou pěšinou po úbočí Obrova prstu, kde se stezka odkláněla od nejprůkřejšího srázu. Příliš se nesoustředila na to, kudy běží, vždyť tudy stoupala už tolikrát. Myslela na svého strýce a na obavy, které čím dál víc sužovaly jejich malou rodinu. Když byl ještě v Kilsgardu její otec, byli všichni šťastní. Zatímco otec ji brával na cesty

